

Varmissagan

(Översättning av Warm Fuzzy Tales av Claude Steiner, 1977)

Det var en gång för mycket länge sedan två mycket lyckliga människor, Tom och Maria, som hade två barn, John och Stina. För att riktigt kunna förstå hur lyckliga de var, måste man veta hur det var på den tiden. Då på den lyckliga tiden fick alla vid sin födelse en liten mjuk och skön påse med Varmisar. Varmisar var mycket eftertraktade för när man fick en sådan kände man sig mjuk och skön i hela kroppen. Människor som inte fick Varmisar riskerade att få en sjukdom, som gjorde att ryggmärgen förtvinade och då kunde man dö.

På den tiden var det mycket lätt att få Varmisar. Precis när som helst någon kände för det kunde man komma fram till dig och säga: "Jag skulle vilja ha en Varmis". Du stack då ner handen i påsen och tog fram en Varmis. Först var den liten som ett barns hand, men när den kom fram i ljuset burrade den upp sig till en stor yvig Varmis. Den kunde du lägga på människors axlar, huvuden eller knän och den kurade då ihop sig och smalt mot deras hud och gjorde att det kändes jätteskönt inombords.

Människor bad alltid varandra om Varmisar, och eftersom de alltid delades ut frikostigt, var det aldrig några svårigheter att få tillräckligt. Därför kände sig alla lyckliga och varma nästan alltid.

Den enda som inte var lycklig var en elak häxa. För ingen mådde så dåligt att de behövde köpa hennes trolldrycker och salvor. Häxan tänkte därför ut en ond plan. En vacker morgon sökte hon upp Tom, när Maria lekte med deras dotter och viskade i hans öra: "Titta så många Varmisar Maria ger åt Stina.

Om hon fortsätter på det viset kommer de att ta slut en dag och då finns det inte några kvar åt dig." Tom blev mycket förvånad. "Menar du att det inte alltid finns en Varmis i påsen, när vi sticker ner handen efter en?"

Och häxan förklarade: "Nej definitivt inte. När Varmisarna tar slut, så går det inte att göra något åt det. Då har du inga fler." När hon sagt detta flög hon iväg och skrattade och skrockade skadeglatt.

Tom funderade mycket på vad häxan hade sagt och började iaktta var gång Maria gav bort en Varmis till någon annan. Han tyckte verkligen inte att det var rätt att Maria slösade bort alla sina Varmisar på barnen och andra människor. Han började förebrå Maria när hon gav bort Varmisar till någon annan, och då hon tyckte mycket om Tom, slutade hon att ge Varmisar till andra lika ofta som förut och sparade dem för honom.

Barnen lade märke till detta och snart lärde de sig att det var fel att ge bort Varmisar varje gång någon bad om det eller då man ville det. De blev också försiktiga. De gav akt på sina föräldrar och började protestera, när de ansåg att någon av föräldrarna gav bort för många Varmisar till andra.

Och barnen började känna sig oroliga när de gav bort för många Varmisar. Trots att det alltid fanns en Varmis var gång de stack ner handen i påsen, gjorde de det allt mer sällan och de blev mer och mer retliga.

Häxan pratade på samma sätt med många och snart spred sig bristen på Varmisar. Folk började sakna det varma och sköna. Många blev sjuka och började krympa ihop och ibland dog någon av brist på Varmisar.

Fler och fler vände sig till häxan för att köpa hennes trolldrycker och salvor, även om det inte tycktes hjälpa.

Den elaka häxan, som egentligen inte ville att folk skulle dö, utarbetade då en ny plan. Hon delade ut påsar, som var lik den med Varmisar, men i häxans påse fanns bara Kalla Kårar. De Kalla Kårarna gjorde att folk frös och kände sig ruggiga, men de hindrade att ryggmärgen förtvinade.

Så när någon bad om en Varmis kunde den svara, som oroade sig för att förrådet skulle ta slut: "Jag vill spara på mina Varmisar, men du kan få litet Kalla Kårar." Ibland när man väntade sig en Varmis, fick man Kalla Kårar istället. Slutresultatet blev att nästan ingen dog, men många gick omkring och var olyckliga och kände sig frusna och ruggiga.

Förr på den lyckliga tiden brukade man samlas hur många som helst i grupper och ingen bekymrade sig särskilt mycket över vem som gav Varmisar till vem. Efter att häxan börjat sprida sitt budskap drog man sig tillbaka parvis och reserverade sina Varmisar för varandra. Den som inte tänkte sig för utan gav bort en Varmis till någon annan fick genast skuldskänslor och undrade vad hans närmaste skulle säga.

Situationen blev allt allvarligare. Varmisar, som tidigare hade betraktats lika självklara som frisk luft, blev mycket värdefulla. Människor var beredda att göra allt möjligt för att få en Varmis. Människor som inte kunde finna en generös partner, tvangs att köpa sina Varmisar och måste arbeta hårt för att tjäna ihop till dem.

Det hände också att folk tog Kalla Kårar, som det alltid fanns gott om och täckte dem med något mjukt och vitt och fick andra att tro att det var Varmisar. Dessa konstgjorda Varmisar var i själv verket Lurisar, som ställde till med ännu mera trassel. Så till exempel kunde två personer träffas och ge varandra Lurisar. Men istället för att få det varmt och skönt slutade det med att de kände sig illa till mods utan att riktigt förstå varför.

Situationen var mycket, mycket dystert och allt började för att häxan fick alla att tro att en dag, när de minst väntade sig det, kanske de skulle sticka ner handen i sin Varmispåse och finna att den var tom.

Men

För inte så länge sedan kom en ung kvinna till detta olyckliga land. Hon hade inte hört talas om den elaka häxan och oroade sig inte för att hennes Varmisar skulle ta slut. Utan hon delade frikostigt ut Varmisar, även när ingen bad om det. De vuxna betraktade henne med misstro, men barnen tyckte mycket om henne.

De mådde bra i hennes närhet och barnen började också dela ut Varmisar när de hade lust. Då blev de vuxna mycket oroade och beslutade om en ny lag, så att det behövdes tillstånd för att dela ut Varmisar. Många av barnen verkade inte veta om eller bry sig om lagen utan de fortsatte att ge bort Varmisar, när de kände för det och alltid när någon bad om det.

Eftersom det fanns många, många barn - nästan lika många som de vuxna - började flera fundera om det låg något i barnens sätt att använda Varmisarna.

Vi kan bara tänka oss vad som sedan hände

Kommer de vuxnas regler och lagar sätta stopp för barnens självklara utdelning av Varmisar?

Eller kunde barnen övertyga de vuxna till slut att det kan bli som på den lyckliga tiden igen om man tror på att Varmisarna alltid räcker till, även om de delas ut frikostigt?